

pass. *En v. krage.* — *Veckande*, n. 4. o. *Veckning*, f. 2.

VECKA, f. 1. Tidsafdelning, bestående af sju dagar, ifrån och med söndagen till och med lördagen, ursprungligen härledd af månens skiften, vid hvilka de Gamle firade sina fester. *Arbetet varar en v. En gång i v-n. I slutet af v-n. Hvar v. Hvar annan v. En v-s arbete*, som varar en vecka. *Ha v-n*, hafva turen för tienstgöring under veckan. *Det är min v.*, turen är hos mig för den veckan. *Få v-n, börja sin v.*, inträda i sin tur för veckan. *Hyra på v.*, mot viss betalning för hvar vecka. *Låna på v.*, att återställas efter en veckas förlopp. *Procenta på v.*, utlåna penningar mot viss procent för veckan. *I dag tre v-kor till*, efter tre veckor ifrån denna dag.

VECKIG, a. 2. Som har veck.

VECKLA, v. a. 1. (af *Vika*) Vika något flera hvarf omkring sig sjelft eller omkring något annat. Brukas alltid i förbindelse med partiklar, såsom: *V. af, in, upp, ut*, se *Afveckla*, &c. *V. ihop*, vika något flera hvarf omkring sig sjelft. *V. om*, veckla omkring.

VECKOARBETE, n. 4. Arbete, som varar en vecka eller betalas efter vecka.

VECKOBLAD, n. 5. Se *Veckotidning*.

VECKOKOST, m. sing. Kosten för hvarje vecka.

VECKOLÖN, f. 3. Se *Veckopenning*.

VECKOMARKNAD, m. 3. Torgmarknad en gång i veckan.

VECKOPENNING, m. 2. Viss betalning i veckan för tjenst eller arbete. — *Syn.* Veckolön.

VECKOPREDIKAN, f. sing. indef. eller

VECKOPREDIKNING, f. 2. Predikan, som hålles någon viss dag i hvar vecka.

VECKOPREDIKANT, - - prädikant, m. 3. Prest, som håller veckopredikningar.

VECKORÄKNING, f. 2. 1) Räkning, som avslutas eller afgifves för hvar vecka. — 2) Räkning efter vecka. *Det är en månad, efter v-en.*

VECKOSKRIFT, f. 3. Skrift, som utkommer en gång i veckan.

VECKOTALS, adv. Räkndat efter veckor; flera veckor i sender.

VECKOTIDNING, f. 2. Tidning, som utgifves en gång i veckan.

VECKOVIS, adv. Se *Veckotals*.

VECKVILL, a. 2. Som ej har reda på, hvad det är för dag i veckan.

VED, m. sing. (Betyder i fornspråket: Skog — hvaraf *Tivedens* namn —; äfv. träd och vedträ.) 1) Af trä hugget bränsle. *Stor, grof v. Aska af v. Hugga v.*, sönderhugga stockar och grenar till bränsle. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: *Al-, Tall-, Björk-, Gran-, Aspved*, m. fl. — 2) Den hufvudsakliga delen af stammen hos träd och buskar, emellan mergen och bastet, bestående af hårda, tät packade fibrer. — *Ss. V-besparing, -brist, -bårare, -båring, -bårda, -samn, -förråd, -handel, -handlare, -huggning, -hög, -knippa, -köp, -körsel, -lass, -last, -magasin, -mått, -pris, -stapel, -såg, -sågare, -sågning, -tillgång, -tjuf.*

VEDBOD, f. 2. Bod, der ved förvaras.

VEDBONDE, m. 3. pl. — *bönder*. Bonde, som forslar ved, har ved att sälja.

VEDBRÄND, m. sing. Bränsle af trä. *Skog till v.*

VEDBÅR, f. 2. Bår att bära ved på.

VEDER. (t. *wider* ell. *wieder*) Prefix, som meddelar betydelsen af: a) (t. *wider*) Stridighet, motstånd, motsägelse, t. ex.: *Vederspel, vederpart, vedervilja, vederlägga*; — b) (t. *wider*) Vidrighet, t. ex.: *Vedervärdig, vedervilja*; — c) (t. *wieder*) Förnyande, återgifvande, jemförighet (svarande mot: Åter, igen), t. ex.: *Vedergvicka, vederfås, vedergålla, vederlike, vederlaga*.

VEDERBÖRA, v. n. o. impers. 2. (böjes som *Böra*; inf. brukas ej) Kunna fordras, åligga såsom pligt, skyldighet. *Med den aktning, som vederbör. Allom dem som vederbör*, hvilka det såsom skyldighet åligger. *Som vederbör*, såsom det bör vara. — *V-nde*, part. pres. o. adj. Som det åligger eller angår (i kraft af myndighet eller pligt). *V. domare, parter*. — Brukas ofta substantivt i samma betydelse, t. ex.: *Underrätta v. derom. Till underrättelse för v. På v-s bekostnad. Höga v.*, öfverheten.

VEDERBÖRLIG, a. 2. Som vederbör, med rätta och såsom pligt fordras. *Med v. skyndsamhet, omsorg.* — *Syn.* Tillbörlig, Skyldig, Behörig.

VEDERBÖRLIGEN, adv. Såsom vederbör, på vederbörligt sätt. — *Syn.* Tillbörligen, Behörigen.

VEDERDELOMAN, m. 3. pl. — *män*. Motpart; motståndare.

VEDERDÖPARE, m. 3. *Vederdöpare* kallas en kristen sekt, som förkastar barnadöpet och fordrar, att de, hvilka som barn blifvit döpta, böra låta omdöpa sig, för att blifva rätta kristna. — *Syn.* Anabaptist.

VEDERFARAS, v. dep. 3. (böjes efter *Fara*) Såges om godt eller ondt, som förorsakas, tillfogas, händer någon. *Af honom har mig allt godt v-farits. Er skall intet ondt v. Låta enom rätt v.*

VEDERFÄENDE, n. 4. Tillfrisknande.

VEDERFÅS, v. dep. 2. (böjes efter *Få*) Återkomma till lif, till sansning; qvickna vid, tillfriskna.

VEDERGÄLLA, v. a. 2. (äfv, i sup. *Vedergullit* och i part. pass. *Vedergullen*) Återgålda, löna tillbaka (vare sig godt eller ondt). *V. godt med ondt, lika med lika. Jag vet ej, huru jag skall kunna v. så mycken godhet. Gud v-ll e det!* — *Vedergällande*, n. 4.

VEDERGÄLLARE, m. 3. Den som vedergäller.

VEDERGÄLLNING, f. 2. Återgåldande (af godt eller ondt, som vederfarits någon). *Jag lofvade honom v. för allt det onda, han gjort mig. Fruktat v-en af Guds rättvisa. Till v. för så många valgerningar.* — *Syn.* Lön, Belöning, Betalning, Återbetalning.

VEDERGÄLLNINGSRÄTT, m. sing. 1) Rättighet att vedergälla ondt med ondt. *Utöfva v-en emot någon.* — 2) Vedergällande hämd, straff. *Fruktat v-en, den gudomliga v-en.*

VEDERGÅRD, m. 5. (föga brukl.) Ersättning, vedergällning, vederlag.

VEDERHÄFTIG, a. 2. Såges om den, som är i stånd att betala, hvad han gått i borgen för. *V. borgensman, borgen. Han är v.*

VEDERHÄFTIGHET, f. 3. Borgensmans förmåga att betala, hvad han går i borgen för.

VEDERKÄNSLA, f. 1. sing. Se *Erkänsla*.

VEDERLAG, n. 5. 1) Ersättning genom motsvarande värde. *Han har fått v. dershör.* — 2) (byggn.k.) Första stenraderna i ett hvalf.

VEDERLAGSHEMMAN, n. 5. (kameral.) Så